

O eco da palabra norte

A mañá
que me levantei
como se tivera 9 anos, _
despertei tan cedo
para ser unha coordenada xeográfica
do teu falar.
Ando
polos territorios
perdidos dos mapas.
Dixeches o meu nome
como se fora o meandro dun río,
revolto e granítico.
Engadiches:
“Eres un punto cardinal
nos límites do meu corpo”.
E chamáchesme Norte.
Norte.

Unha palabra tan antiga
como a alma da terra,
que era terra ou pedra.
Palabra de pedra
no cabo do mundo.
Palabra de nós
por non ser
nin pedra, nin xogo, nin paxaro.
Palabra de mar
que me anega,
con bágos de tempo que recorren
o mundo.
Buscando unha palabra
que eu
nunca souben pronunciar,
Norte.
Onde hai un mar máis alto co ceo.

Xaime Toxo